

endnu mindre for Kjøbenhavn, hvad jeg forøvrigt ikke skal indlade mig paa — var det selvfølgelig min Forventning, at man ved Regeringsforslaget vilde komme til noget bedre, og i den Henseende er jeg ikke bleven skuffet. Jeg mener absolut, at disse ville paa en lettere og mere retfærdig Maade komme til et Resultat, som særlig for Købstædernes Vedkommende maa tilfredsstille. Regeringen gaar ved sine Forslag uden Omsvøb til straks at sige: Vi ophæve for Landbrugets Vedkommende en Del af de direkte Statsskatter, og samtidig nedsætte vi for Købstædernes Vedkommende i nogenlunde tilsvarende Grad Bygningsafgiften — jeg siger nogenlunde, thi saa vidt jeg kan se, faa Købstæderne omtrent $12\frac{1}{2}$ pCt. forholdsvis mindre end Landet, men herimod har jeg selvfølgelig intet at indvende, naar man forøvrigt kunde komme til et Resultat. Dernæst vil Regeringens Forslag støtte Kommunerne ved et direkte Tilskud af Statens Indtægter. Det er jo ingenlunde, som det saa tit er udtalt her i Tinget, af Toldindtægterne; det er jo Toldindtægterne, der er Maalestokken for det Tilskud, der skal ydes, men ellers er det af de samtlige Statsindtægter, at Tilskuddet tages. Jeg skulde i og for sig have fundet det lige saa rigtigt, om man ikke havde brugt Toldindtægterne som Maalestok, idet man lige saa godt kunde have sagt, at man tilskyder visse Procent af de samlede Indtægter, saa havde man ikke haft det at hænge sig i, at man tilskyder disse Procent af Toldindtægterne. — Endelig foreslaas det jo fra Regeringens Side at lade Kommunerne tilflyde Halvdelen af, hvad der kommer ind gennem Alkoholskatten — om den overhovedet bliver vedtagen, hvad der jo er et andet Spørgsmaal.

Til Erstatning for disse Nedsættelser i Statsindtægterne paa noget over 5 Mill. Kr. fremsætter Regeringen Forslag, som jeg absolut finder gaa den rigtige Vej, idet man gennem Ejendomsskylden, gennem Kapitalskatten, gennem den personlige Indkomstskat naar til et Beløb, som dog tilnærmelsesvis giver Dækning, idet der til Dækning af de 5,230,000 Kr. foreslaas en Skat til et Beløb af 4,390,000 Kr., og det netop paa et Grundlag, som jeg maa udtale, at jeg finder fuldstændig rigtigt og rationelt. Man rammer i Fremtiden nemlig derved en stor Del af de Objekter, som have været fri for Skat til Staten, og det sker paa en lidet generende Maade. Ganske vist er der med en saadan Forandring forbundet nogen Ulejlighed, men den staaer dog langt fra i Forhold til det store Ap-

parat, der skal sættes i Gang, dersom man følger Skattekommissionens Forslag. Det medfører et stort Omsvøb, idet man tager fra den ene Lomme og kommer i een Kasse, derfra til en anden Kasse og tilbage til den, hvorfra Pengene ere tagne, og der vil — det er i alt Fald min Overbevisning — derved beredes store Skuffelser. — Man maa ogsaa se Sagen fra en anden Side og navnlig fra den Side, som det er absolut nødvendigt at se den, naar man vil tale om en retfærdig Maade at fordele Skatten paa. Der har lydt stærk Tale om Uretfærdigheden i Skattens Fordeling, og denne Tale er jo ganske vist fuldstændig berettiget fra Landbrugets Side, for saa vidt angaar Fordelingen i Landkredsene, særlig paa Grund af de Byrder, Landbruget har at udrede til Amt og Kommune, og som jo særlig paahvile Hartkornet, Derimod er jeg efter at have benyttet det Materiale, som ledsager Skattekommissionens Betænkning, ikke bleven overbevist om, at der med Hensyn til Fordelingen findes den Ulighed mellem Land og By, som der tales saa stærkt om. Det er dog saaledes, at hvad Statsskatterne angaar, saa ere de aldeles ligeligt og retfærdigt fordelte, og for Kommuneskatternes Vedkommende er det saaledes, at Landet staaer med den laveste Kommuneskat, Købstæderne med en noget højere og Kjøbenhavn med den højeste, noget, som jeg finder er i overmaade god Overensstemmelse med de Goder, som Bybefolkningen i Almindelighed nyder fremfor Landbefolkningen. Jeg ved nok, at jeg her vil møde den Indvending, at man bygger ikke en Skat paa Folketallet, men paa Skatteevnen, og det er jo selvfølgelig rigtigt, men jeg tror, at Kommissionen her er kommen til at se mindre rigtigt paa Forholdene. Jeg tror, den har ladet sig føre for stærkt af Stemninger, som ganske naturligt ere fremkaldte ved de uheldige Forhold, hvorunder Landbruget i de sidste Aar har arbejdet, og den har i væsentlig Grad overvurderet den Skatteevne, som Kjøbenhavn og Købstæderne have. Det er i øvrigt ret mærkeligt, at den er kommen til disse Resultater. Jeg har ikke rigtigt kunnet se, hvorledes den har kunnet komme til dem. Jeg skal for øvrigt ikke komme videre ind herpaa, men for mig staaer det saaledes, at Kommissionen, som før omtalt, har taget et særligt Hensyn til Landbrugsmisæren, og det er fuldstændig berettiget. Men hvad er da navnlig Grunden til Landbrugets Misère? Ja, der maa man søge tilbage til de gunstige Aar i 70erne, da Ejendommene